

Ти, кажуть, приїхала, серденько, ЗНОВ

Панас Мирний

Ти, кажуть, приїхала, серденько, знов
І принесла мою тиху любов;
Мої радісні сни, мої муки-печалі
Знов привезла ти мені з чужини.
Серце мое! Що мені тепер ти і що я?
Надії мої підточила розлука-змія,
І все, що давно колись гріло-світило,
Пошерхло, засохло, як тая билина.
Чого ж серце мое при слові “ти тут”
Так забилося радісно-тихо,
Що забув я діла, що життя мое рвуть,
Все теперішнє – радість і лихо.
І побіг, як той дурень, тебе виглядять,
Чи не вийдеш ти знов із знайомої хати,
Чи не будеш по-давньому знову вітати?..
Ні, нема... тільки сови на хаті кричать...
І забилося серце мое од їх крику тугою,
Невеселий-сумний я приходжу додому...
Серце мое! ми давно розійшлися-розстались,
Чого ж в серці моїм ти по-давньому сяєш?
І, наче причуду яку, я твій образ ловлю
У душі... і ним невеселеє серце пою.
Хоть би на хвилину притихло-заснуло,
Ні, не втиха... бо твого голосу не чує.